

Arrest

nr. 227 348 van 10 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie tot afgifte van een inreisverbod van 20 april 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer: Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: L.

voornaam: D.

geboortedatum: 13.12.1983

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Servië en Montenegro

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20/4/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van BODUKAP op 19/4/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds februari 2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op diefstal.

PV ME.11.L4.002547/2019 van de politie zone van BODUKAP.

Betrokkene maakte bovendien meerdere inbreuken op de openbare orde. Ten laste van betrokkene werden volgende processen-verbaal opgemaakt:

2011: PV 00549411-AN.53.L6 door PZ GRENS wegens belaging

2011: PV 00698711-AN.37.L6 door PZ GRENS wegens mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting.

2013: PV 00039213-AN.10.L4 door PZ NOORD wegens misbruik van vertrouwen

2015: PV 02697614-ME.12.L1 door PZ MECHELEN wegens gewone diefstal

Hieruit blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 14.06.2011 werd zijn aanvraag tot huwelijk met mevrouw Nancy Jochems (geboren op 05.04.1969 te Deurne van Belgische nationaliteit) geweigerd door de gemeente Stabroek, naar aanleiding van een negatief advies van het Parket van Antwerpen waaruit bleek dat betrokkene trachtte een huwelijk te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze weigering werd door de gemeente Stabroek hernieuwd op 07.03.2012.

Op 20.07.2011 registreerde de gemeente Stabroek een verklaring van wettelijke samenwoning van betrokkene met mevrouw Jochems. Op 12.12.2014 zetten zij deze wettelijke samenwoning stop.

Op 15.12.2014 diende betrokkene bij de gemeente Boechout een aanvraag tot wettelijke samenwoning in met de legaal in België verblijvende mevrouw J. L. (geboren op 25.05.1974 te Krusevac van Servische nationaliteit). Op 04.05.2015 werd zijn aanvraag tot wettelijke samenwoning met mevrouw L. geweigerd door de gemeente Boechout, naar aanleiding van een negatief advies van het Parket van Antwerpen waaruit bleek dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het beroep van betrokkene tegen deze weigering werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen ongegrond verklaard op 07.04.2016.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Bovendien geeft het feit dat betrokkene in België een wettelijke samenwoning wou afsluiten en dat hij verblijft bij mevrouw L. en haar kind, waarvan hij niet de biologische vader is, hem niet automatisch recht op verblijf.

Een inreisverbod van 3 jaar vormt geen disproportionele eis met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt voorzien in artikel 8 van het EVRM. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn vriendin en haar kind. Bovendien kan betrokkene de opschorting of opheffing van dit inreisverbod vragen in toepassing van artikel 74, alinea 12 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen vooraangaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene werd gehoord op 19/4/2019 door de politiezone van BODUKAP en verklaart momenteel een vriendin in België te hebben met wie hij zich wil vestigen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag te aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en op de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de "artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel".

Verzoeker geeft eerste de volgende theoretische uiteenzetting:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13 sexies dd. 20.04.2019 dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 20.04.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine)."

In een eerste middelonderdeel betoogt verzoeker het volgende :

"INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Verzoeker zou op heterdaad betrapt zijn voor diefstal. Hiervan is een PV opgesteld.

Op 20.04.2019, werd door verwerende partij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (hierna: bijlage 13septies) betekend. (stuk 2)

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum driejaar in volgende gevallen:

1°voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan Op datum van 19.04.2019 wordt verzoeker door de politiediensten gehoord.

Tot grote verbazing van verzoeker is hij aangehouden en meegenomen en werd er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

Er werd verzoeker een maximum termijn van 3 jaar opgelegd.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Verzoeker betwist in casu de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek.

Verweerster gaat er zomaar van uit dat er een risico op onderduiken is.

De middelen van verzoeker tegen de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek luiden als volgt:

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, §2,4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden: toegepast in huidige zaak kan enkel in geval van een gevaar voor de openbare of de nationale veiligheid geen termijn voor het vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde terwijl artikel 74/14, §3, 3° stelt dat verzoeker een gevaar dient te vormen voor de openbare orde EN voor de nationale veiligheid. De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig

vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat hij een gevaar is voor de openbare en nergens vermeld wordt dat hij een gevaar is voor de nationale veiligheid.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Tot zover de middelen tegen de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek.

Met andere woorden; toegepast in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

Verzoeker zou op heterdaad betrapt zijn voor diefstal. Zij verwijst daarnaast naar andere PV's die zouden zijn opgesteld lastens verzoeker.

Verzoeker is nog niet eens veroordeeld, maar verweerster meent wel dat hij een gevaar is voor de openbare orde.

Bestreden beslissing houdt niet daadwerkelijk rekening met het gedrag van verzoeker, de duur, de rechtmatigheid, de aard en de ernst van het feit, het actuele gevaar, zijn toekomstig kind, de economische situatie,...

Bovendien wordt op geen enkel moment effectief aangetoond dat er sprake is van een werkelijke, actuele voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerder verwijst enkel naar een PV, maar dit is onvoldoende in het licht van de bovenstaande rechtspraak. Hij verwijst voor het overige naar enkele motieven die onmogelijk als een bedreiging van de openbare orde kunnen worden beschouwd.

Verzoeker zou enkel betrapt zijn op heterdaad. Hiervan werd een PV opgesteld.

Vreemd genoeg meent verweerder dat het bedrieglijk karakter van de feiten aantoonde dat verzoeker zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In casu ontbreekt vooreerst ernstige inbreuken daar verzoeker zelfs nog niet eens is veroordeeld.

De bijlage 13 septies die werd afgeleverd aan verzoeker is nietig waardoor het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd niet langer staande kan blijven en bijgevolg vernietigd dient te worden.

Enkel in geval van een gevaar voor de openbare of de nationale veiligheid dient geen termijn voor het vrijwillig vertrek worden toegestaan.

In de beslissing tot verwijdering wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd zodat inreisverbod niet langer staande kan blijven.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat en geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico.

Met betrekking tot artikel 74/14 §3,1° het risico tot onderduiken wenst verzoeker op te merken dat verweerster geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduik risico.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat.

Niet meer niet minder.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij een aantal criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werden aangehaald:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn Betrokkene beweert sinds februari 2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren

Verzoeker heeft altijd zijn verblijf trachten te regulariseren en was thans in afwachting van het verzamelen van nodige documenten aangezien hij met zijn huidige partner wenst samen te wonen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Dit criterium kan absoluut niet weerhouden aangezien verzoeker in illegaal verblijf werd aangetroffen zodat hij zich ook niet kon aanmelden bij de bevoegde gemeente.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker en gaat hier tevens zeer licht over.

Het volstaat niet dat wanneer verzoeker mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één van de criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat. In casu wordt zelfs geen criteria aangeduid.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij m.b.t. de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is."

Het tweede middelonderdeel wordt als volgt uiteengezet:

"DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat hij illegaal verblijft en er bijgevolg een risico op onderduiken bestaat.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een maximumtermijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker illegaal verblijft en op heterdaad is betrapt op diefstal.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximum termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Het inreisverbod steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Zoals hierboven aangehaald is de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek een schending van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast wordt er verwezen naar bepaalde PV's lastens verzoeker. Zelfs indien verzoeker in het verleden veroordeeld zou geweest zijn, dan nog dient verwerende partij te motiveren waarom feiten thans een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Verweerster meldt dat er geen specifieke omstandigheden zijn die het inreisverbod van 3 jaar kunnen doen verminderen. Verwerende partij draait hier de bewijslast om. Zij dient met de stukken en de informatie die zij in haar bezit heeft aan te tonen dat het maximum inreisverbod gerechtvaardigd is.

Verwerende partij heeft geen afweging en toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM. Zij heeft het zelfs niet getracht.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien verzoeker zich in de komende jaren elders in Europa zou willen vestigen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schems gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Het derde middelonderdeel luidt als volgt:

"Schending van artikel 8 EVRM. schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance' en hoorrecht "Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met het privéleven van verzoeker en met de duurzame relatie met zijn partner.

Verzoeker heeft een gezinsleven met mevrouw J..

In casu is er prima facie een privéleven in de zin van art. 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte.

De motivering aangaande de huidige communicatiemiddelen om de relatie te onderhouden houdt geenszins rekening met artikel 8 EVRM.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve

verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13.01.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door geen

rekening te houden met verzoeker zijn privéleven.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

2.2. Het bestreden inreisverbod is genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 74/11, §1 luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit § 1, tweede lid, 1° volgt dat de minister of zijn gemachtigde een inreisverbod van maximum drie jaar kan opleggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*, zoals in casu.

Verzoeker betwist niet dat hem, naar aanleiding van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 20 april 2019 werd afgeleverd en waarnaar in het thans bestreden inreisverbod wordt verwezen, geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, en dit op grond van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft evenwel betrekking op verwijderingsbeslissingen. Met andere woorden, indien verzoeker zich tegen het ontbreken van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten wilde verzetten, dan kwam het hem toe om het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten. Dat heeft hij niet gedaan. In de mate dat verzoeker dus middelen aanvoert die betrekking hebben op het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek, kan de Raad alleen maar vaststellen dat ze gericht zijn tegen een beslissing die thans niet wordt aangevochten, en dus onontvankelijk zijn. Het gegeven dat het inreisverbod de motieven uit het bevel opnieuw opneemt doet daaraan geen afbreuk, ze zijn immers overtuigend.

Verzoeker brengt geen andere argumenten bij waaruit zou blijken dat de verwerende partij op onwettige wijze zou zijn overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker stelt vervolgens dat hem niet is meegedeeld waarom werd gekozen voor een termijn van drie jaar.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Vooreerst moet erop worden gewezen dat de motivering van de duur van het inreisverbod een weinig coherent samenraapsel is van motieven die inderdaad, zoals verzoeker ook stelt, zijn overgenomen uit het bevel om het grondgebied te verlaten dat eraan vooraf is gegaan. Deze vaststelling brengt echter niet automatisch met zich mee dat er niet uit zou blijken waarom een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd.

In casu heeft de verwerende partij geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat in hoofde van verzoeker en zijn partner, mevrouw J.L., een beslissing werd genomen tot weigering van een aanvraag tot wettelijke samenwoning, na een negatief advies van het Parket waaruit bleek dat de registratie van de wettelijke samenwoning niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners, maar op het verwerpen van een verblijfsrecht en dat verzoekers beroep tegen deze weigeringsbeslissing door de Rechtbank van Eerste Aanleg ongegrond werd verklaard, dat de weigering van registratie van een wettelijke samenwoning een contra-indicatie vormt van het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Voorts wordt gesteld dat het feit dat verzoeker een wettelijke samenwoning wou afsluiten hem geen recht op verblijf geeft, dat de betrokkenen gedurende de tijd van het inreisverbod contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen en dat de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan worden gevraagd. Ook wordt gewezen op het bedrieglijke karakter van de door hem gepleegde feiten waardoor hij wordt geacht de openbare orde te schaden. De verwerende partij concludeert dat aangezien verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te schaden, en gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Dat het zou gaan om een quasi automatische keuze voor de duur van drie jaar, zoals verzoeker betoogt, kan, gelet op het bovenstaande, niet worden bijgetreden. Dat geen afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan evenmin worden bijgetreden.

Verzoeker heeft dus kennis van de motieven op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en wordt in de mogelijkheid gesteld om aan te tonen dat de termijn onwettig is, kennelijk onredelijk is, of het resultaat van een onzorgvuldige besluitvorming. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Artikel 74/11, §1 voorziet in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in “standaardgevallen” een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In ieder geval moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

De gemachtigde is in casu binnen de standaardtermijn gebleven en heeft geopteerd voor een termijn van drie jaar. Daargelaten de vraag of de juridische kwalificatie van de vastgestelde en door verzoeker niet-betwiste feiten als zijnde schending van de openbare orde al dan niet correct is, is ze in casu niet van belang, nu de gemachtigde, zoals reeds gesteld, binnen de standaardtermijn van maximum drie jaar is gebleven. Het kan niet redelijkerwijze worden betwist dat dit gegevens zijn die deel uitmaken van de specifieke omstandigheden van het geval, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid dat oplegt, zodat niet is aangetoond dat de verwerende partij er geen rekening mee mocht houden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, betoogt verzoeker dat hij een gezinsleven heeft met mevrouw J., dat de motivering aangaande de huidige communicatiemiddelen geen rekening houdt met de voormelde bepaling en dat de “fair balance”-toets niet is gebeurd. De verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 van het EVRM gehandeld, door geen rekening te houden met zijn privéleven, zo besluit verzoeker.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaring dat hij een gezinsleven heeft met mevrouw J.L., maar dat de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning, omdat ze niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis doch op het

verwerven van een verblijfsrecht, een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. In die optiek toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn dat verzoeker en zijn vermeende partner in een eerste tijd in nauw contact blijven via de moderne communicatiemiddelen, mede gelet op de suggestie dat een opschorting of opheffing van een inreisverbod kan worden gevraagd. Dat deze afwegingen niet zouden volstaan in het licht van de individuele situatie van verzoeker, die overigens wel wijst op een privéleven maar daarvan geen enkel concreet bewijs aanbrengt, en de toets onder artikel 8 van het EVRM is evenmin aangetoond. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met het standpunt van de gemachtigde doet daaraan geen afbreuk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS